

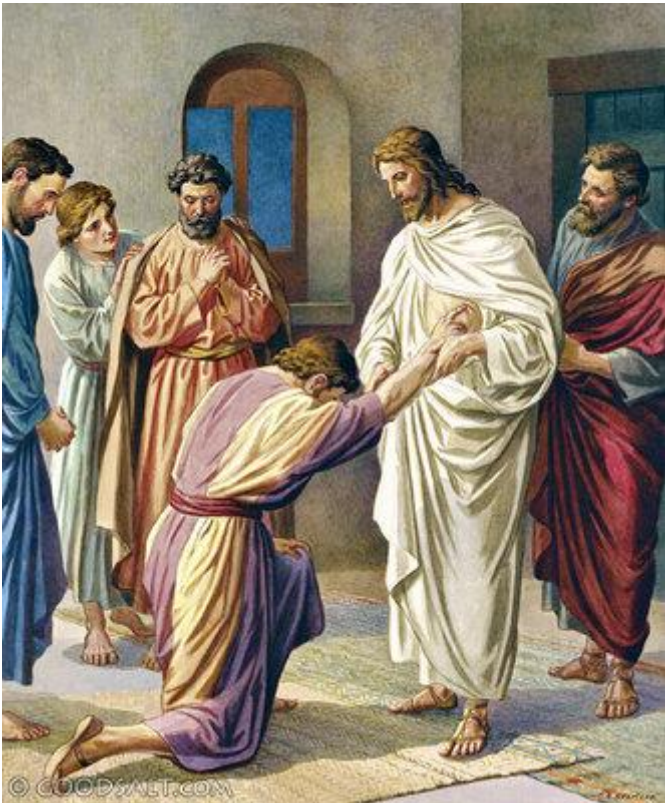
ΟΙ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΟΙ

(Σκοπός: Νά κατανοήσουν τὰ παιδιά τή σημασία τῆς εὐγνωμοσύνης στή ζωή τοῦ χριστιανοῦ καί νά τήν ἐφαρμόζουν στή ζωή τους.

Βοηθήματα: κοινωνία Θεοῦ, Κάθε Κυριακή καί ἕνα μήνυμα.)

A. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πολλές φορές σᾶς ἔχουν ζητήσει οἱ γονεῖς, τὰ ἀδέρφια ἢ οἱ φίλοι σας κάποια χάρη ἢ

κάποια ἐξυπηρέτηση καί ἐσεῖς πρόθυμα προσπαθεῖτε νά τοὺς ἱκανοποιήσετε. Ἐπειδὴ τοὺς ἀγαπᾶτε καί θέλετε νά τοὺς βλέπετε χαρούμενους καί εὐτυχισμένους, προσπαθεῖτε νά κάνετε αὐτὸ πού τοὺς εὐχαριστεῖ. Ὅταν λοιπὸν βοηθᾶμε κάποιον καί τὸν ἐξυπηρετοῦμε περιμένουμε νά ἀκούσουμε ἀπὸ αὐτόν μιὰ καλή κουβέντα, ἕνα εὐχαριστῶ. Ὅταν αὐτὸ δέν γίνεται, στενοχωριόμαστε καί νιώθουμε λύπη. Μήπως ὅμως καί ἐμεῖς πέφτουμε στὸ ἴδιο σφάλμα καί ξεχνᾶμε νά εὐχαριστοῦμε πρῶτα ἀπὸ ὅλους τὸ Θεὸ καί ὕστερα τοὺς γύρω μας γιὰ ὅσα μᾶς προσφέρουν; Θὰ ποῦμε μιὰ ἱστορία ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη, γιὰ νά δοῦμε πόσο ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς στηλίτευσε τὴν ἀγνωμοσύνη.

B. ΔΙΗΓΗΣΗ

Κάποτε ὁ Χριστὸς πηγαίνοντας στὰ Ἱεροσόλυμα, πέρασε ἀπὸ ἕνα χωριό. Ἐκεῖ συνάντησε δέκα λεπρούς ἄντρες. Ἡ λέπρα ἦταν μιὰ φοβερὴ καί μεταδοτικὴ ἀρρώστια. Ὅποιος ἀρρώσταινε, υπέφερε πολὺ. Τὸ σῶμα του γέμιζε πληγές καί εἶχε πολλοὺς πόνους. Δέν μπορούσε νά ἀνακουφιστεῖ μὲ κανένα τρόπο. Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τοὺς πόνους τους, υπέφερε καί ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ἀπομόνωση. Ἐπειδὴ ἡ ἀρρώστια ἦταν μεταδοτικὴ, ὁ λεπρὸς ἦταν ἀναγκασμένος νά ζεῖ μακριὰ ἀπὸ τίς πόλεις καί τὰ χωριά ὥστε νά μὴν ἔρχεται σὲ ἐπαφή μὲ ἄλλους ἀνθρώπους. Ζοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του καί μπορούσε νά ἐπικοινωνήσει μόνο μὲ λεπρούς ἀνθρώπους.

Θέλουν οἱ δέκα λεπροὶ νά πλησιάσουν, νά βρεθοῦν κοντὰ στὸ Χριστό, νά Τὸν δοῦν ἀπὸ κοντὰ, μὰ δέν τολμοῦν νά πλησιάσουν ὑγιεῖς ἀνθρώπους. Ἐχοντας συναισθησὴ τῆς κατάστασής τους, δέν θέλουν νά κάνουν κακὸ στοὺς ἄλλους. Ἡ λέπρα δέν τοὺς ἀφήνει νά ἔρθουν κοντὰ στὸ Χριστό καί νά ἐπικοινωνήσουν μαζί Του. Αὐτοὶ ὅμως βρίσκουν τὸν τρόπο. Στέκονται μακριὰ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ καί ἀρχίζουν νά φωνάζουν δυνατὰ: «Ἰησοῦ, ἐλέησέ μας». Ἡ φωνὴ τοὺς εἶναι φωνὴ πίστεως. Πιστεύουν ὅτι Χριστὸς εἶναι ὁ

παντοδύναμος Θεός και μπορεί να τους γιατρέψει. Ο Ίησοῦς τους κοιτάζει με συμπόνια. Λυπᾶται πολύ βλέποντας τὴν κατάστασή τους και ἀκούγοντας τὶς παρακλήσεις τους. Ποιὸς πατέρας δὲν συμπονᾷ τὰ παιδιά του; Ποιὸς βλέπει τὰ παιδιά του να ὑποφέρουν και δὲν θέλει να τους ἀπαλύνει τὸν πόνο; Τους μιλάει στοργικά και τους λέει: «Πηγαίνετε στους ἱερεῖς να δείξετε τὰ σώματά σας και θὰ γίνετε καλά». Δὲν τους θεραπεύει ἀμέσως με ἓνα μόνο λόγο Του ὅπως ἔκανε σὲ ἄλλες περιπτώσεις. Δοκιμάζει τὴν πίστη τους. Αὐτοὶ κάνουν ὑπακοή στοῦ λόγου τοῦ Ἰησοῦ και οἱ καρποὶ τῆς ὑπακοῆς τους φαίνονται ἀμέσως. Δὲν προλαβαίνουν να ἀπομακρυνθοῦν και στὴ διαδρομὴ τὰ σώματά τους καθαρίστηκαν ἀπὸ τὴ λέπρα. Τὸ μεγάλο θαῦμα ἔγινε. Τὰ σώματά τους εἶναι πλέον καθαρὰ και ὑγιῆ. Φανταστεῖτε τὴν ἐκπληξὴ και τὴ χαρὰ τους! Ποιὰ νομίζετε ὅτι ἦταν ἡ ἐπόμενη κίνησή τους; Τί ἔπρεπε να κάνουν; Μέχρι τὴ στιγμή ἐκείνη οἱ δέκα λεπροὶ ὅ,τι ἔκαναν τὸ ἔκαναν μαζί. Μαζὶ ζοῦσαν μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, μαζί φώναζαν στοῦ Χριστοῦ, μαζί πήγαιναν στους ἱερεῖς. Τώρα ὅμως οἱ δρόμοι τους φαίνεται να χωρίζουν. Οἱ ἑννιά ἐπιστρέφουν στοῦ σπιτί τους γιὰ να ἀναγγεῖλουν στους συγγενεῖς τους τὰ εὐχάριστα νέα. Μόνο ἓνας ἐπιστρέφει στοῦ Χριστοῦ. Συγκινημένος, μεῦ μάτια πλημμυρισμένα ἀπὸ χαρὰ πέφτει στὰ πόδια Του και μεῦ δυνατὴ φωνὴ τὸν εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ μεγάλο δῶρο, τὴ θεραπεία του ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστια. Καὶ αὐτὸς ἦταν Σαμαρείτης και οἱ Σαμαρεῖτες θεωροῦνταν ἀνθρώποι κακοὶ, χωρὶς καλοσύνη. Ὁ Χριστὸς τὸν ρωτᾷ: «Δὲν θεραπεύτηκαν και οἱ δέκα; Ποῦ εἶναι οἱ ὑπόλοιποι ἑννιά; Κανείς δὲ βρέθηκε να γυρίσει να δοξάσει τὸ Θεὸ γιὰ τὴν θεραπεία του, παρὰ μόνο αὐτὸς ὁ ἀλλοεθνής;». Ἐπειτα λέει στοῦν εὐγνώμονα ἀνθρώπο: «Σήκω πάνω και πήγαινε σπιτί σου. Ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε». Ἔτσι ὁ Σαμαρείτης μεῦ τὴν εὐγνωμοσύνη του καθαρίστηκε ὄχι μόνο ἀπὸ τὴ λέπρα τοῦ σώματος, ἀλλὰ και ἀπὸ τὴ λέπρα τῆς ψυχῆς, δηλαδή τὴν ἁμαρτία.

Γ. ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ.

- Γιατί φώναζαν οἱ δέκα λεπροὶ στοῦ Χριστοῦ;
- Ἄκουσε ὁ Χριστὸς τὶς παρακλήσεις τους;
- Τί παρέλειψαν να κάνουν μετὰ τὴν θεραπεία τους;

Δ. ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΚΑΙ Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ.

Ἡ ἀγνωμοσύνη ἦταν πιὸ φοβερὴ ἀρρώστια γιὰ τοὺς ἑννέα λεπρούς πού ὁ Ἰησοῦς θεράπευσε. Παρακαλοῦσαν, ἰκέτευαν τὸ Χριστὸ να τοὺς χαρίσει τὴν ὑγεία τους και μόλις πήραν αὐτὸ τὸ δῶρο τὰ ξέχασαν ὅλα. Μόλις ἔγινε αὐτὸ πού ἠθελαν, ἐξαφανίστηκαν χωρὶς να πούν ἓνα εὐχαριστῶ. Πῶς μπόρεσαν και ξέχασαν αὐτὴ τὴν τόσο μεγάλη εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ!

Μόνο αὐτοὶ ὅμως δείχνουν ἀχαριστία στοῦ Θεοῦ; Ποιὰ εἶναι ἡ δικὴ μας στάση ἀπέναντι στις καθημερινές και συνεχεῖς εὐεργεσίες Του; Πόσο συχνὰ θυμόμαστε να Τὸν εὐχαριστήσουμε γιὰ τὸ Σταυρὸ, τὴν Ἀνάστασή Του, τὴν ἐκκλησία, τὴ Θεία Κοινωνία, τὸ κατηχητικὸ και ὅλα ὅσα ἔχει κάνει γιὰ τὴ δικὴ μας σωτηρία; Ὁ οὐράνιος Πατέρας μας, γεμίζει τὴ ζωὴ μας κάθε στιγμή μεῦ ἀπειρες εὐεργεσίες. Καὶ ἐμεῖς ὄχι μόνο ξεχνᾶμε να ποῦμε εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐεργεσίες Του, ἀλλὰ Τὸν πικραίνουμε συνεχῶς μεῦ τὶς ἁμαρτίες μας. Ὅταν κάποιος ἀνθρώπος μᾶς ἐξυπηρετεῖ, προσπαθοῦμε να βροῦμε τρόπους να τοῦ δείξουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας. Πολὺ περισσότερο πρέπει αὐτὸ να τὸ κάνουμε στοῦ Θεοῦ ὁποῖος μέρα-νύχτα μᾶς χαρίζει τόσα καλά. Καὶ ὅταν Τὸν στενοχωροῦμε και Τὸν

πικραίνουμε, πάλι στέκεται δίπλα μας φροντίζοντας για όλες τις ανάγκες μας, τις πνευματικές και τις υλικές με πολλή αγάπη.

Άς είμαστε και έμεις εύγνωμονες σαν τον ένα λεπρό που γύρισε να εύχαριστήσει το Χριστό και ἄς δοξολογοῦμε τὸ Θεό κάθε στιγμή για ὅσα ἔχουμε και για ὅσα συμβαίνουν στη ζωή μας. Ἄς μὴ ζητᾶμε μόνο ἀπὸ τὸ Θεό. Ἡ δοξολογία εἶναι ἡ προσευχή τοῦ παραδείσου. Οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἅγιοι δοξολογοῦν συνεχῶς τὸ Θεό. Ἄς προσπαθήσουμε καὶ ἐμεῖς νὰ τοὺς μοιάσουμε.

Υπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ δείξουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας. Πρῶτα, πρῶτα, νὰ θυμόμαστε συνεχῶς τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ βρίσκουμε τρόπους νὰ λέμε εὐχαριστῶ. Πρὸς τὸ Θεό δείχνουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας μὲ τὴν προσευχή μας, τὴ δοξολογία μας, τὸν ἐκκλησιασμό μας, τὸν ἀγῶνα μας νὰ εἴμαστε ὑπάκουοι καὶ νὰ γινόμαστε καλύτερα παιδιά τοῦ Θεοῦ. Πρὸς τοὺς ἀνθρώπους μπορούμε νὰ ἀναγνωρίζουμε τὸ καλὸ ποὺ μας κάνουν, νὰ λέμε «εὐχαριστῶ», νὰ κάνουμε προσευχή γιὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς ἀνταποδώσουμε τὸ καλὸ μὲ ὅποιον τρόπο καὶ ὅταν μπορούμε.

ΣΥΝΘΗΜΑ: Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι μεγάλη ἀρετὴ καὶ μᾶς φέρνει πιὸ κοντὰ στὸ Θεό.

ΡΗΤΟ: Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. (ψαλμὸς 103).

Ε. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΣ.

ΔΟΞΑ ΣΤ' ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ

Δόξα στ' Ὄνομά Του, τ' Ἄγιο κι ἱερό
τὶς καρδιές ὑψῶστε, στὸν Δημιουργό.

Εἶν' Αὐτός ποὺ κόσμους, μύριους κυβερνᾷ
καὶ στήν πλάσι ὅλη, τὴ ζωὴ σκορπᾷ.

Δόξα στ' Ὄνομά Του, τ' ἅγιο κι ἱερό
τὶς καρδιές ὑψῶστε, στὸν Δημιουργό.

Εἶν' Αὐτός π' αἰῶνια σ' οὐρανὸ καὶ γῆ
στέλνει τῆς ἐλπίδος, τὴ χρυσὴ αὐγή.

ΣΤ. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑΣ.

(Τά παρακάτω τραγούδια θά τά βρήτε σέ μουσική εκτέλεση στά πολυμέσα τής ιστοσελίδας μας).

ΔΟΞΑ ΣΟΙ ΤΩ ΔΕΙΞΑΝΤΙ ΤΟ ΦΩΣ

Βγήκα νά συνάξω στήν κιθάρα μου
Τά δοξολογήματα άπό τήν πλάση.
Τήν αύγή τό δειλί, τό καταμεσήμερο
στό γιαλό στά δάση.
Άπό τή γή ώς τ' άστρα, ένας ψαλμός
Δόξα σοί τῷ δειξαντι τό φῶς.

Πήρα τά φτερά μου καί ταξίδεψα
στών ανθρώπων τά πλατιά λημέρια.
Βρήκα στό παλάτι καί τό σπιτοκάλυβο
ύψωμένα χέρια.

Στήν καρδιά τοῦ ανθρώπου ένας
ψαλμός

Δόξα σοί τῷ δειξαντι τό φῶς.
Άκου τῆς καμπάνας γλυκολάλημα,
στό γλυκό τόν Ὁρθρο καί τό δειλί.

Ὅπου άψηλό καμπαναριό
ἤ ταπεινό γλωσσίδι

Τόν άέρα μέθυσ' ένας ψαλμός
Δόξα σοί τῷ Δειξαντι τό φῶς.

Τῆς καρδιάς μου τό φτωχό τό φλάουτο

Τώρα έγώ καί πῶς νά σέ ύμνήσω
Πῶς τό μέγα πού ἔχω δοξολόγημα
Σέ ψαλμό νά ήχήσω

Γίνομαι λατρείας σου ναός
Δόξα σοί τῷ δειξαντι τό φῶς.

ΕΥΑΡΕΣΤΕΣ

Άπό τήν ώρα πού τόν ήλιο θά δῶ
μέχρι τήν ώρα πού τά μάτια θά κλείσω
μονάχα για έναν άναπνέω σκοπό
ούτε για μιá στιγμή νά μή Σέ λυπήσω.
Μά πῶς μπορῶ; Δέν έχω δύναμη γι'
αυτό
κι ούτε λεπτό δέ φεύγει δίχως ν'
άμαρτήσω

Ένα τραγούδι στέλνω μέσ' άπό τήν
ψυχή μου
εύλόγησε τό καθετί στήν ύπαρξή μου.
Ὅ,τι κι αν πῶ, ὅ,τι κι αν κάνω, ὅ,τι κι
αν γίνω
άγάπη, εἰρήνη, έλπίδα γύρω μου νά
δίνω.

Νά συγχωρῶ, νά ύπομένω, νά πιστεύω,
Παντοῦ τό σπόρο τῆς αλήθειας νά
φυτεύω,
νά κάνω μόνο εκείνο, Θεέ μου, πού
Σ' άρέσει
για νά βρῶ στον Παράδεισο μιá θέση
(2).

Τότε πού έρχεται εκείνη ή στιγμή,
ή άγια ώρα πού χτυπᾶς νά Σ' άνοιξω
τρέμω μήν εἶναι ή καρδιά μου μικρή,
μήν εἶναι βρώμικη καί πῶς θά στή
δειξω.

Σάν προσευχή άκούω τή θεία Σου
φωνή
σάν μοῦ ζητᾶς τά λάθη πίσω μου νά
ρίξω.

Ζ. ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΖΟΝΤΑΣ.
(Χρωμάτισε τις λέξεις)

ΑΓΙΟΣ

ὁ Θεός

ΑΓΙΟΣ

Ἰσχυρός

ΑΓΙΟΣ

Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς!